

بر اساس بند ۴ ماده‌ی ۱۹ پیش‌نویس دیگر اعمال غیرقانونی که در محدوده‌ی اعمال ذکرشده قرار نمی‌گیرند، جنبه بین‌المللی به حساب می‌آیند.^(۲)

براین‌اساس نوع مسئولیت دولت براساس میزان خطر عمل ارتكابی و با توجه به میزان خسارت و زیان ناشی از آن تعیین می‌شود. اگر اقدام غیرقانونی از مصادیق جنبه بین‌المللی باشد، فقط دولت متضرر حق اقامه‌ی دعوی بین‌المللی را دارد؛ و در صورتی‌که موجب مسئولیت مدنی کشور خاطی شود، این کشور موظف خواهد بود از طریق پرداخت غرامت، یا اعاده‌ی وضعیت و یا از طریق عذرخواهی رسمی از کشور متضرر، اقدام به جبران خسارت نماید.

اما اگر اقدام غیرقانونی صورت گرفته در دایره‌ی جرائم بین‌المللی قرار گیرد، نه‌تنها دولتی که مستقیماً متضرر شده بلکه تمامی جامعه‌ی جهانی حق خواهند داشت، مسئولیت کیفری دولت خطا کار را درخواست نمایند؛ زیرا این‌گونه اقدامات خطرناک تمامی جامعه‌ی جهانی را به خطر انداخته و امنیت و صلح جهانی را برهم می‌زند. (ابراهیم، ۱۹۹۵، ص. ۷۸۹ - ۷۹۰)

بدیهی است که مجازات ناشی از مسئولیت کیفری شدیدتر و سخت‌گیرانه‌تر از واکنشی است که در نتیجه‌ی مسئولیت مدنی اعمال می‌شود. معمولاً مجازات کشور خاطی در قالب خلع سلاح کامل کشور و یا وضع موانع و محدودیت‌های جدی در راه خرید و تولید اسلحه در آینده، یا تحریم و ممنوعیت در اختیار داشتن نوع خاصی از سلاح، یا وضع غرامت‌های سنگین بر کشور خاطی، محاصره اقتصادی و همچنین محاکمه کیفری رهبران و دولتمردان کشور خاطی صورت می‌پذیرد. (ابراهیم، ۱۹۹۵، ص. ۶۵۲) این‌گونه به نظر می‌رسد که تفکیک میان جنبه و جنایت بین‌المللی که توسط کمیسیون حقوق بین‌الملل پیشنهاد شده، می‌توانست جواب‌گوی نیازهای جامعه‌ی جهانی باشد و نقش عمده‌ای در حفظ صلح و امنیت جهانی ایفا نماید، مشروط بر آن‌که سیستم و ابزار بین‌المللی مناسب و کارآمد برای اجرای مجازات بین‌المللی علیه تمامی کشورهایی که مرتکب جنایات بین‌المللی از جمله تروریسم می‌شوند، وجود داشته باشد. (واصل، ۲۰۰۳، ص. ۴۵۸) اما در پیش‌نویسی که کمیسیون حقوق بین‌الملل در سال ۲۰۰۱ نهایی